Lietas Nr. 19210262525
KA02-0228-25/6
ECLI:LV:KUAT:2025:1209.19210262525.3.L

Kurzemes apgabaltiesa

LĒMUMS

Liepājā 2025.gada 9.decembrī

Tiesa šādā sastāvā:

tiesnesis referents Jānis Bumbieris tiesnese Sandra Mertena tiesnese Silva Reinholde

rakstveida procesā iztiesāja krimināllietu saistībā ar apsūdzētā /Persona A/, personas kods /Personas kods A/, apelācijas sūdzību par Kurzemes rajona tiesas 2025.gada 20.augusta spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Kurzemes rajona tiesas 2025.gada 20.augusta spriedumu /Persona A/ atzīts par vainīgu:

pēc Krimināllikuma 168.[1] panta un sodīts ar īslaicīgu brīvības atņemšanu uz 2 mēnešiem;

pēc Krimināllikuma 168.[1] panta un sodīts ar īslaicīgu brīvības atņemšanu uz 2 mēnešiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo daļu, piemērojot daļēju sodu saskaitīšanas principu, pēc noziedzīgo nodarījumu kopības galīgais sods /Persona A/ noteikts īslaicīga brīvības atņemšana uz 3 mēnešiem.

Drošības līdzeklis – pieteikšanās noteiktā laikā policijas iestādē – un papildu drošības līdzeklis – aizliegums tuvoties noteiktai personai vai vietai – /Persona A/ atstāts negrozīts līdz spriedums stāsies spēkā.

Izlemts jautājums par rīcību ar dokumentu.

[2] Ar pirmās instances spriedumu atzīts, ka:

[2.1] /Persona A/ ļaunprātīgi nepildīja nolēmumu par aizsardzību pret vardarbību, proti, ar Kurzemes rajona tiesas 2025.gada 8.janvāra lēmumu lietā Nr.3-12/02599-25/29 /Persona A/ noteikti pagaidu aizsardzības pret vardarbību līdzekļi, tostarp, aizliegums jebkurā veidā sazināties ar /Persona C/.

Ar minēto tiesas lēmumu /Persona A/ iepazīstināts 2025.gada 16.janvārī un vienlaikus brīdināts, ka lēmuma ļaunprātīgas neizpildes gadījumā iestāsies krimināltiesiskā atbildība.

Neraugoties uz tiesas noteikto aizliegumu, zinot par krimināltiesiskās atbildības tiesas lēmuma nepildīšanas gadījumā, /Persona A/ pārkāpa noteikto aizliegumu – laika posmā no 2025.gada 3.jūlija plkst.13.46 līdz 2025.gada 10.jūlija plkst.19.44 no dažādiem savā lietošanā esošajiem *Zelta Zivtiņas* priekšapmaksas sarunu karšu tālruņa numuriem /Numurs A/, /Numurs B/, /Numurs C/, /Numurs D/, izmantojot savā lietošanā esošo tālruni *Apple iPhone Xr*, nosūtīja uz /Persona C/ tālruni ar numuru /Numurs E/ vairākas īsziņas un vairākas ziņas tiešsaistes tīkla lietotnē viedtālruņiem *WhatsApp*, kā arī veica vairākus zvanus uz /Persona C/ tālruni ar numuru /Numurs E/, tādā veidā sazinājās ar /Persona C/.

Šādas /Persona A/ darbības pirmās instances tiesa kvalificējusi pēc Krimināllikuma 168.[1] panta.

[2.2] /Persona A/ ļaunprātīgi nepildīja nolēmumu par aizsardzību pret vardarbību, proti, ar Kurzemes rajona tiesas 2025.gada 8.janvāra lēmumu lietā Nr.3-12/02599-25/29 /Persona A/ noteikti pagaidu aizsardzības pret vardarbību līdzekļi, tostarp, aizliegums atrasties mājoklim /Adrese A/, kurā pastāvīgi dzīvo /Persona C/, tuvāk par 100 metriem.

Ar minēto tiesas lēmumu /Persona A/ iepazīstināts 2025.gada 16.janvārī un vienlaikus brīdināts, ka lēmuma ļaunprātīgas neizpildes gadījumā iestāsies krimināltatbildība.

Neraugoties uz tiesas noteikto aizliegumu, zinot par krimināltatbildību tiesas lēmuma nepildīšanas gadījumā, /Persona A/ pārkāpa noteikto aizliegumu – 2025.gada 8.jūlijā ap plkst.22.30 aizgāja uz /Persona C/ dzīvesvietu /Adrese A/, kur, atrodoties pie dzīvokļa durvīm, zvanīja pie durvīm un raustīja dzīvokļa durvju rokturi, tādā veidā atradās /Persona C/ mājoklim tuvāk par 100 metriem.

Šādas /Persona A/ darbības pirmās instances tiesa kvalificējusi pēc Krimināllikuma 168.[1] panta.

[3] Par pirmās instances tiesas spriedumu apelācijas sūdzību iesniedzis apsūdzētais /Persona A/, kurā lūdz veikt pierādījumu pārbaudi daļā par piemēroto sodu, šajā daļā to atcelt un noteikt vieglāku sodu, kas nebūtu saistīts ar reālu brīvības atņemšanu.

[3.1] /Persona A/ apelācijas sūdzībā norāda, ka Kurzemes rajona tiesas noteiktais sods ir pārlieku bargs un ka tiesa, nosakot sodu, nav vērtējusi apstākli, par kuru /Persona A/ liecināja pirmās instances tiesas sēdē – ka pēc atbrīvošanas no ieslodzījuma 2025.gada 2.jūlijā /Persona A/ pilnībā neizprata likuma normas un tādējādi kļūdaini uzskatīja, ka pēc soda izciešanas apsūdzētajam vairāk nav liegums sazināties ar cietušo /Persona C/. /Persona A/ norāda, ka viņa rīcība neatbrīvo no atbildības, bet tomēr būtu ņemama vērā, nosakot sodu.

Apsūdzētā ieskatā, ņemot vērā viņa subjektīvo attieksmi – vēlmi sazināties ar cietušo /Persona C/, lai ar mierīgu sarunu mēģinātu sakārtot attiecības ar cietušo – faktiski veidojas pavisam savādāki nodarījumu izdarīšanas apstākļi un ar likumu aizsargāto interešu apdraudējuma raksturs, nekā konstatējusi pirmās instances tiesa.

[3.2] /Persona A/ norāda, ka ir pilnībā izpratis savas rīcības nepieļaujamību, līdz ar to uzskata, ka soda mērķis var tikt sasniegts arī neizolējot viņu no sabiedrības. Ar brīvības atņemšanu saistīts sods apsūdzētajam liegtu ilgstoši satikt bērnus, tiktu ierobežotas viņa nodarbinātības iespējas un spēja maksāt uzturlīdzekļus bērnu uzturēšanai.

[4] Par apelācijas sūdzību viedokli iesniegusi prokurore Agnija Mičule-Kirkovalde, norādot, ka, apsūdzētā /Persona A/ apelācijas sūdzība ir noraidāma kā nepamatota, bet Kurzemes rajona tiesas 2025. gada 20. augusta spriedums atstājams negrozīts, jo tas ir likumīgs un pamatots.

[4.1] Prokurore pievienojas pirmās instances tiesas secinājumam, ka vieglāka soda veida piemērošana konkrētajā gadījumā nav iespējama, jo tādējādi netiks sasniegts likumā noteiktais soda piemērošanas mērķis.

Prokurores ieskatā, nosakot apsūdzētajam /Persona A/ soda veidu un mēru, tiesa saskaņā ar Krimināllikuma 35. un 46.pantu ņēmusi vērā likumā definētos krimināLsoda mērķus – sabiedrības drošības aizsargāšanu, taisnīguma atjaunošanu, vainīgās personas sodīšanu, sodītās personas resocializēšanu, citu personu likumpaklausības veicināšanu un atturēšanu no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas. Kā arī ir ņemts vērā izdarīto noziedzīgo nodarījumu raksturs, radītais kaitējums, vainīgā personība, atbildību ietekmējošie apstākļi, un pārējie apstākļi, kuriem ir nozīme taisnīga soda noteikšanā, tiesu prakse un atziņas.

[4.2] Tāpat prokurore uzsver, ka pirmās instances tiesa spriedumā, vērtējot apsūdzētā personību, pamatoti norādījusi, ka /Persona A/ izdarīja divus mazāk smagus noziegumus, iepriekš sodīts, tostarp par vairāku analogu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanu sodīts ar probācijas uzraudzību, kas apsūdzēto neatturēja no jaunu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas, jo arī pēc tam izdarīja analogus noziedzīgus nodarījumus, par kuru izdarīšanu tika sodīts ar īslaicīgas brīvības atņemšanas sodu. Taču arī īslaicīgas brīvības atņemšanas soda izciešanas laikā apsūdzētais savas

rīcības sekas nav izvērtējis un izpratis, jo jau nākamajā dienā pēc atbrīvošanās no soda izciešanas vietas, apsūdzētais izdarīja jaunus noziedzīgus nodarījumus, kas savukārt veido noziedzīgu nodarījumu recidīvu.

[4.3] Attiecībā uz apsūdzētā apelācijas sūdzībā minētajiem argumentiem soda pārskatīšanai – darbavietas saglabāšana, iespēja maksāt bērniem uzturlīdzekļus un īstenot savas saskarsmes tiesības ar bērniem – šajā gadījumā nav pamats soda mīkstināšanai, jo apsūdzētais nav izdarījis secinājumus pēc iepriekš piemērotā soda izciešanas. Arguments, ka /Persona A/ uzskatījis, ka pēc soda izciešanas viņam vairs nav liegums komunicēt ar cietušo /Persona C/ un viņš vēlējies tikai ar mierīgu sarunu sakārtot abu attiecības, nevar būt par pamatu vieglāka soda veida izvēlei.

[5] Ievērojot to, ka apelācijas sūdzība iesniegta daļā par noteikto sodu – izteikts lūgums tikai par piespriestā soda mīkstināšanu, lieta pirmās instances tiesā izskatīta bez pierādījumu pārbaudes un piespriestais sods nav saistīts ar brīvības atņemšanu, kas ilgāka par pieciem gadiem, apgabaltiesa saskaņā ar Krimināprocesa likuma 559.panta ceturtās daļas 3.punktu lietu skata rakstveida procesā, atbilstoši Krimināprocesa likuma 561.[1] pantā noteiktajam, nodrošinot apsūdzētā tiesības uz taisnīgu tiesu. No procesa dalībniekiem nav saņemti iebildumi pret tiesas sastāvu un lietas izskatīšanu rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[6] Iepazinusies ar apelācijas sūdzībā norādītajiem argumentiem, prokurores pausto viedokli un izvērtējusi krimināllietas materiālus iesniegtajā apelācijas sūdzībā izteikto prasību apjomā un ietvaros, apgabaltiesa atzīst, ka Kurzemes rajona tiesas 2025.gada 20.augusta spriedums ir atstājams negrozīts, bet apelācijas sūdzība ir noraidāma pilnībā.

[7] Apelācijas instances tiesa konstatē, ka apsūdzētais /Persona A/ ir pamatoti atzīts par vainīgu Krimināllikuma168.[1] pantā paredzētajos noziedzīgajos nodarījumos. Pirmās instances tiesā lieta iztiesāta, ievērojot Krimināprocesa likuma 499.panta nosacījumus, Krimināprocesa likuma prasību pārkāpumi nav pieļauti. Attiecībā par noziedzīgo nodarījumu faktiskajiem apstākļiem un juridisko kvalifikāciju spriedums nav pārsūdzēts, un arī apelācijas instances tiesa nekonstatē apstākļus, kas liktu apšaubīt kvalifikācijas pamatotību. Apgabaltiesai pēc lietas materiālu pārbaudes nav radušās šaubas par apsūdzētā vainu un noziedzīgo nodarījumu kvalifikāciju.

Ņemot vērā apelācijas sūdzībā izteikto lūgumu, apelācijas instances tiesai sniedzams vērtējums par apsūdzētajam noteiktā soda tiesiskumu un pamatotību.

[8] Izvērtējot /Persona A/ noteiktā soda tiesiskumu un pamatotību, apelācijas instances tiesa norāda turpmāko.

Nosakot sodu, tiesa vadās no Krimināllikuma 46.pantā norādītajiem soda noteikšanas vispārīgiem principiem jeb pamatprasībām, kas obligāti ņemamas vērā, nosakot sodu katrā konkrētajā gadījumā un no Krimināllikuma 35.pantā definētā soda mērķa.

[8.1] Atbilstoši Krimināllikuma 46.panta otrajai daļai, nosakot soda veidu, ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, kā arī vainīgā personību, bet minētā panta ceturtā daļa paredz, ka brīvības atņemšanas sodu par krimināpārkāpumu un mazāk smagu noziegumu piemēro, ja soda mērķis nav sasniedzams, nosakot kādu no attiecīgā panta sankcijā paredzētajiem vieglāka soda veidiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 35.pantu soda mērķis ir aizsargāt sabiedrības drošību, atjaunot taisnīgumu, sodīt vainīgo personu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, resocializēt sodīto personu, kā arī panākt, lai notiesātais un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas.

[8.1.1] Apelācijas instances tiesa, iepazinusies ar pirmās instances tiesas spriedumu daļā par apsūdzētajam nosakāmo soda veidu par katru noziedzīgo nodarījumu, secina, ka pirmās instances tiesa ir ņēmusi vērā likumā noteiktās prasības un judikatūras atziņas, Kurzemes rajona tiesas spriedumā izdarītie secinājumi par noziedzīgo nodarījumu raksturu, radīto kaitējumu un apsūdzētā personību ir pareizi, apelācijas instances tiesa tiem pievienojas un šajā spriedumā tos neatkārto.

Apgabaltiesa norāda, ka konkrētajā gadījumā soda mērķis nav sasniedzams, apsūdzētajam piemērojot kādu no alternatīvajiem sodu veidiem, ņemot vērā, ka apsūdzētais noziedzīgus nodarījumus izdara sistemātiski, iepriekš piemērotie sodi viņas dzīvesveidu un attieksmi pret likuma prasību ievērošanu nav mainījuši, tādējādi demonstrējot savu tiesisko nihilismu. Pastāvot šādiem apstākļiem, nav pamats uzskatīt, ka soda mērķis tiks sasniegts ar mazāk ierobežojošu soda veidu, tāpēc /Persona A/ par katru noziedzīgo nodarījumu pamatoti ir noteikts īslaicīgas brīvības atņemšanas sods.

Tiesa uzsver, ka sodam par katru nākamo izdarīto noziedzīgo nodarījumu ir jābūt bargākam salīdzinoši ar iepriekš noteikto sodu, minētais atbilst ar judikatūrā nostiprinātai atziņai, ka nesamērīgi mīksta soda noteikšana neveicina soda prevencijas uzdevuma izpildi, jo nenostiprina ne vainīgās personas, ne citu personu pārliecību par nepieciešamību pildīt likumus un atturēties no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas (*Senāta 2015.gada 21.decembra lēmums lietā Nr.SKK-743/2015 (11096214814); 2014.gada 30.septembra lēmums lietā Nr.SKK-306/2014 (11519004512)*).

[8.1.2] Attiecībā uz apsūdzētā apelācijas sūdzībā un vairākkārtējos iesniegumos līdz lietas izskatīšanai Kurzemes apgabaltiesā norādīto par izdarītajiem secinājumiem pēc noziedzīgo nodarījumu izdarīšanas, kā arī /Persona A/ pausto vēlmi turpināt rūpēties par nepilngadīgajiem bērniem, kā arī apņemšanos turpmāk ievērot likumā noteiktos pienākumus un ierobežojumus, apelācijas instances tiesa ņem vērā, ka /Persona A/ noziegumu izdarīšanas brīdī bija zināms, ka ar likumu un tiesas spriedumu noteikto pienākumu neievērošanas gadījumā var iestāties juridiskas un faktiskas sekas, kas ietekmēs apsūdzētā saskarsmi ar bērniem un spēju ierastā veidā atbalstīt apgādībā esošās personas, taču minētais nebija pietiekama motivācija /Persona A/ atturēties no noziegumu izdarīšanas – apsūdzētais, ignorējot tiesas spriedumā noteikto, vairākkārtēji sazinājās ar cietušo.

Tas, ka /Persona A/ vēl joprojām nav mainījis savu attieksmi pret likuma prasību ievērošanu, liecina Kurzemes apgabaltiesai nosūtītie iesniegumi, kuros apsūdzētais norādījis, ka pēc Kurzemes rajona tiesas 2025.gada 27.oktobra lēmuma par pagaidu aizsardzības pret vardarbību līdzekļu atcelšanu /Persona A/, kas noteikti ar Kurzemes rajona tiesas 2025.gada 8.janvāra lēmumu, viņš ar cietušo turpina sazināties, lai gan šajā krimināprocesā viņam piemērots papildus drošības līdzeklis – aizliegums tuvoties noteiktai personai vai vietai, nosakot /Persona A/ aizliegumu atrasties un uzturēties tuvāk par 100 metriem no /Persona C/ mājokļa /Adrese A/, un tuvoties /Persona C/ tuvāk par 100 metriem, uzturēt ar viņu fizisku vai vizuālu kontaktu, jebkādā veidā sazināties ar /Persona C/. Minēto apstiprina /Persona C/ Kurzemes apgabaltiesai nosūtītais iesniegums ar pielikumiem no sarakstes vietnē*WhatsApp*, ar ko cietusī informējusi Kurzemes apgabaltiesu, ka /Persona A/ ir turpinājis sazināties ar viņu laika posmā no 2025.gada 29.oktobra līdz 2025.gada 14.novembrim.

Lai gan apsūdzētais norādījis, ka sazinājies ar cietušo, lai realizētu saskarsmes tiesības ar bērniem, apelācijas instances tiesa konstatē, ka 2025.gada 15.jūlija aizdomās turētā papildu nopratināšanas protokolā fiksētā informācija liecina, ka /Persona A/ bija informēts par pienākumu jautājumus, kas skar apsūdzētā un cietušās kopīgos bērnus, risināt, vēršoties bāriņtiesā vai tiesā. Tiesai nav informācijas par šķēršļiem, kas būtu kavējuši /Persona A/ izmantot valstī izveidoto mehānismu – vēršanos bāriņtiesā vai tiesā bērnu jautājumu risināšanai.

Ņemot vērā minēto apgabaltiesa nekonstatē, ka procesuālā piespiedu līdzekļa - aizliegums tuvoties noteiktai personai vai vietai – piemērošanas laikā būtu zudis vai mainījies tā piemērošanas pamats, mainījušies piemērošanas nosacījumi, personas uzvedība vai noskaidroti citi apstākļi, kas noteica piespiedu līdzekļa izvēli, lai apelācijas instances tiesa pieņemtu lēmumu par tā grozīšanu vai atcelšanu, kā to /Persona A/ lūdzis savos iesniegumos Kurzemes apgabaltiesai.

[8.1.3] Lai gan apelācijas instances tiesa pozitīvi vērtē apsūdzētā /Persona A/ iesniegumos Kurzemes apgabaltiesai norādītās ziņas, ka viņš izgājis psihologa kursus, Brocēnu vidusskolas sniegto informāciju un psiholoģes /Persona B/ sniegto raksturojumu, tomēr nosakot sodu, tiesai ir jāņem vērā visi apstākļi, kuriem ir nozīme taisnīga soda noteikšanā, nepiešķirot nevienam no tiem prioritāti, tādējādi soda izvēli nosaka ne tikai apsūdzētā personība un viņu pozitīvi raksturojošās ziņas, bet arī fakti, kas saistīti ar izdarīto noziedzīgo nodarījumu. Lai arī apgabaltiesa, izvērtējot apsūdzētā raksturojošās ziņas, atzīst, ka šīs ziņas apsūdzēto raksturo drīzāk pozitīvi, tās neatsver apsūdzētā atkārtoti izdarītos noziedzīgos nodarījumus. Līdz ar to šie apstākļi nevar būt par pamatu cita soda veida noteikšanai, kas pēc savas būtības nesasniegs krimināsoda mērķi.

Attiecībā uz /Persona A/ vēlmi noslēgt izlīgumu ar cietušo, apgabaltiesa pozitīvi vērtē šādu iniciatīvu un vērsās Valsts probācijas dienestā, uzdodot organizēt izlīguma procesu. Ņemot vērā, ka dalība izlīguma procesā ir pušu brīvprātīga izvēle, tiesa konstatē, ka atbilstoši Valsts probācijas dienesta 2025.gada 8.novembra sniegtajai atbildei Kurzemes apgabaltiesai, cietusī no dalības izlīguma procesā atteikusies.

Apelācijas instances tiesa norāda, ka nesamērīgi mīksta soda noteikšana, kas pamatota vienīgi uz personību pozitīvi raksturojošo ziņu izvērtējumu, nesasniegs soda mērķi – sodīt vainīgo personu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, jo šādā gadījumā vainīgā persona netiks pakļauta soda piespiedu ietekmei un ar to saistītajiem ierobežojumiem tādā mērā, kas atbilstu izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturam un radītajam kaitējumam. Šādas situācijas neveicina soda prevencijas uzdevuma izpildi, jo nenostiprina ne vainīgās personas, ne citu personu pārliecību par nepieciešamību pildīt likumus un atturēties no noziedzīgo nodarījumu izdarīšanas (*Senāta 2015.gada 21.decembra lēmums lietā Nr.SKK-743/2015 (11096214814) ar atsauci uz Senāta 2011.gada 8.jūnija lēmumu lietā Nr.SKK-24/2011 (12-812003006) un 2014.gada 30.septembra lēmumu lietā Nr.SKK-306/2014 (11519004512)*).

[8.1.4] Izvērtējot, vai pirmās instances tiesa apsūdzētajam noteikusi atbilstošu sodu, apgabaltiesa ņem vērā tiesu praksē nostiprinātu atziņu, ka tiesai ir pienākums vainīgajai personai par izdarītu noziedzīgu nodarījumu noteikt tiesisku, pamatotu un taisnīgu sodu saskaņā ar Krimināllikuma 46.pantā norādītajiem soda noteikšanas principiem, ievērojot Krimināllikuma 35.pantā noteikto soda mērķi, taču tiesai nav pienākums ikreiz noteikt vainīgajam visvieglāko likumā paredzēto sodu, piemērojot visus iespējamos labvēlīgos likuma nosacījumus (*Senāta 2018.gada 19.jūnija lēmums lietā Nr.SKK-J-348/2018 (ECLI:LV:AT:2018:0619.11519007816.2.L), 6.2.punkts*). Minētās prasības pirmās instances tiesa pilnībā ir ievērojusi, spriedumā argumentēti pamatojot savu viedokli.

[8.2] Izvērtējot pirmās instances tiesas noteiktā soda mēra tiesiskumu un pamatotību, apelācijas instances tiesa norāda turpmāko.

Saskaņā ar Krimināllikuma 46.panta trešo daļu, nosakot soda mēru, tiesa ņem vērā atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Nosakot soda mēru par katru noziedzīgo nodarījumu pēc Krimināllikuma 168.^{1} panta, pirmās instances tiesa pamatoti par apsūdzētā atbildību mīkstinošu apstākli katrā noziedzīgā nodarījumā saskaņā ar Krimināllikuma 47.panta otro daļu atzinusi to, ka /Persona A/ savu vainu noziedzīgo nodarījumu izdarīšanā atzinis un izdarīto nožēlojis.

Par apsūdzētā atbildību pastiprinošu apstākli katrā noziedzīgā nodarījumā saskaņā ar Krimināllikuma 48.panta pirmās daļas 1.punktu pamatoti atzīsts tas, ka noziedzīgie nodarījumi veido noziedzīgu nodarījumu recidīvu.

Apgabaltiesa uzskata, ka pirmās instances tiesa, nosakot apsūdzētajam sodu par katru noziedzīgo nodarījumu pēc Krimināllikuma 168.^{1} panta, konstatējot vienu atbildību mīkstinošu apstākli un vienu atbildību pastiprinošu apstākli, pamatoti apsūdzētajam noteikusi īslaicīgas brīvības atņemšanas sodu virs tā vidējā termiņa – uz diviem mēnešiem. Šāds pirmās instances tiesas noteiktais sods par katru noziegumu atbilst judikatūrā nostiprinātai atziņai, ka atbildību pastiprinoša apstākļa esība jau pati par sevi nedod iespēju tiesai noteikt panta sankcijā paredzēto minimālo sodu (*Senāta 2006.gada 8.februāra lēmums lietā Nr.SKK-01-74/06*).

[8.3] Apelācijas instances tiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa nosakot /Persona A/ galīgo sodu pēc noziedzīgo nodarījumu kopības, pamatoti piemērojusi daļēju sodu saskaitīšanas principu un galīgo sodu /Persona A/ noteikusi īslaicīgu brīvības atņemšanu uz trīs mēnešiem. Šāds sodu saskaitīšanas veids ir atbilstošs lietā noskaidrotajiem apstākļiem un labvēlīgāks apsūdzētajam, kā arī sodu saskaitīšanas rezultātā ticis samērīgi noteikts kopējais izciešamais sods.

[9] Apgabaltiesas rīcībā nav ziņu, kas ļautu secināt, ka apsūdzētais nevar izciest sodu brīvības atņemšanas iestādē un ka atrašanās tajā būtu saistāma ar īpašu ciešanu radīšanu apsūdzētajam. Apsūdzētā norādītās ziņas 2025.gada 14.novembra iesniegumā Kurzemes apgabaltiesai par viņa veselības stāvokli, kad viņš izcietis sodu

Jelgavas cietumā no 2025.gada marta līdz jūlijam citā krimināprocesā, uzskatāmas par pārejošām un atkarīgām no konkrētas ieslodzījuma vietas nodrošinātajiem apstākļiem. Apelācijas instances tiesa nekonstatē, ka saistībā ar apsūdzētā norādītajām ziņām par viņa veselības stāvokli /Persona A/ būtu noteikta invaliditāte, kā arī, ka šis veselības stāvoklis būtu atzīstams par smagu saslimšanu.

Tāpat norādāms, ka /Persona A/ vēlme rūpēties par saviem bērniem un saglabāt darba tiesiskās attiecības konkrētajā gadījumā nevar būt par pamatu cita soda veida piemērošanai vai piespriestā soda samazināšanai.

Apelācijas instances tiesa norāda, ka, nosakot soda veidu, pirmās instances tiesa ir ņēmusi vērā likumā noteiktās prasības un pamatoti nonākusi pie secinājuma, ka ar brīvības atņemšanu nesaistīts soda veids nespēs sasniegt Krimināllikumā noteikto soda mērķi, un par katru Krimināllikuma 168.^{1}pantā paredzēto noziedzīgo nodarījumu /Persona A/ nosakāms īslaicīgas brīvības atņemšanas sods.

Tādējādi pirmās instances tiesas izvēlētais soda veids – īslaicīga brīvības atņemšana – par katru noziedzīgo nodarījumu ir atzīstams par tiesisku, pamatotu un taisnīgu saskaņā ar Krimināllikuma 46.pantā norādītajiem soda noteikšanas vispārīgiem principiem un atbilst Krimināllikuma 35.pantā noteiktajam soda mērķim.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 563.panta 1.^{1} daļas 1.punktu, Kurzemes apgabaltiesa

nolēma

Kurzemes rajona tiesas 2025.gada 20.augusta spriedumu atstāt negrozītu.

Lēmums nav pārsūdzams.

Tiesnesis referents J.Bumbieris

Tiesnese S.Mertena

Tiesnese S.Reinholde

Dokuments parakstīts elektroniski ar drošu elektronisko parakstu un satur laika zīmogu